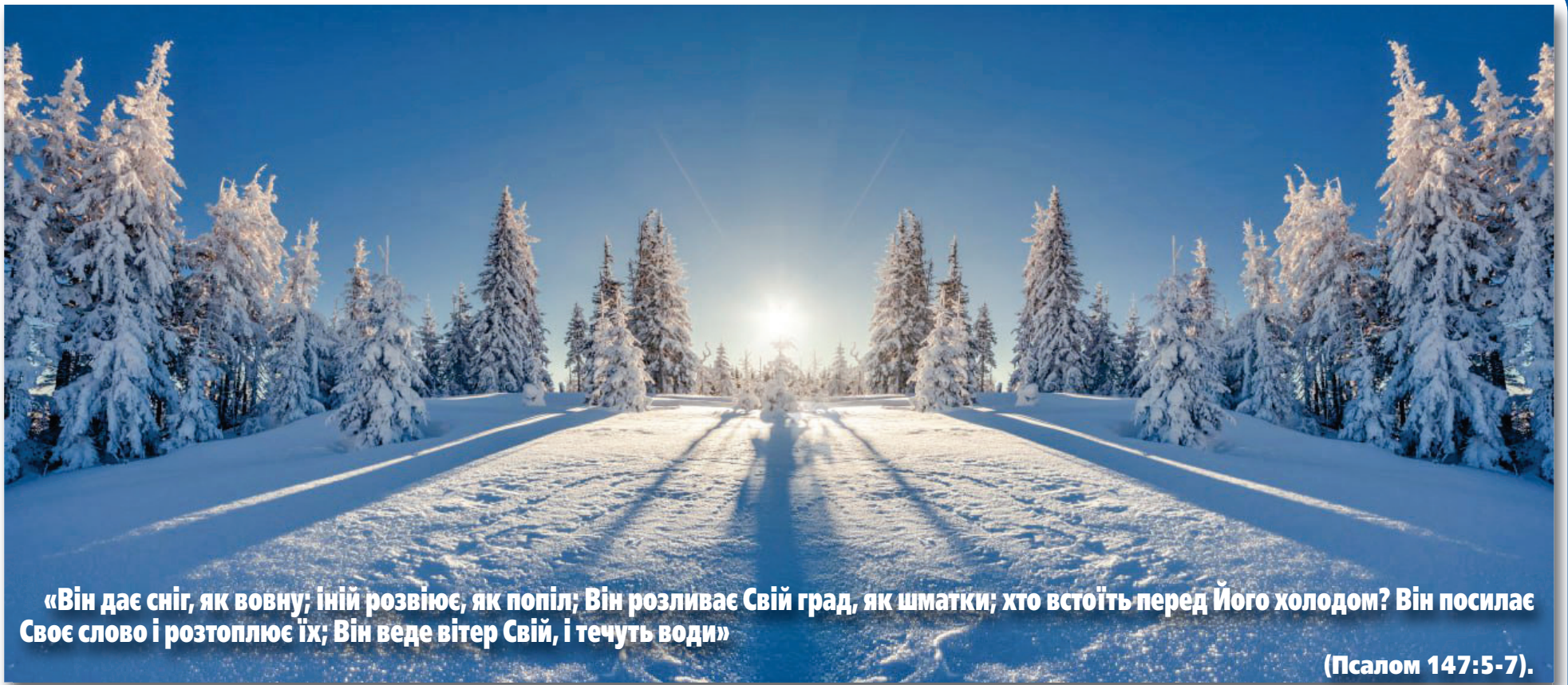

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

«Він дає сніг, як вовну; іній розвіює, як попіл; Він розливає Свій град, як шматки; хто встоїть перед Його холодом? Він посилає Своє слово і розтоплює їх; Він веде вітер Свій, і течуть води»

(Псалом 147:5-7).

ІДОЛ УСПІХУ

«Дітоньки, бережіться від ідолів» (1Івана 5:21).

У широкому змісті ідол – це те, чому ми поклоняємося, що нами керує. Сьогодні величезним ідолом став успіх. Усі біжать за ним! Ми оцінюємо людей, цінуємо, поважаємо і сприймаємо залежно від рівня успіху, якого людина досягла.

Коли погортати стрічки новин у фейсбуці чи інстаграмі, всюди побачиш успішних людей – красивих, багатих, на шикарному відпочинку. Там не діляться невдачами. Навдишся на це – і стає печально, ти почувашся невдахою. Хочеш бути таким самим, стараєшся, молишся про це. І це збиває з курсу. Бо твоє прагнення і молитви хибні.

Хтось написав у facebook: «Я у свої 37 років щоранку пробігаю по 10 км. Працюю по 14 годин на добу. Веду три фірми і одночасно пишу дві книги. При цьому у мене вистачає часу на сім'ю, на друзів і навіть на спів у хорі. Бачите, все можливо, якщо людини бреше...»

Насправді успіх, який ми бачимо, не відображає об'єктивну дійсність. Людина, досягнувши успіху в якійсь одній сфері, в іншій пасе задніх. Бути успішним у всьому неможливо.

Історія з Книги Вихід 31:1-6 багато що прояснює в цьому контексті. Мойсей іде на гору Сінай. Бог відкриває там

йому, що назначив Бецалеїла для будівництва скинії, сповнив його Духом, мудрістю і здібностями. Отримавши на горі вказівки, Мойсей спускається до народу. Знаходить Бецалеїла і повідомляє, що йому належить працювати над скинією.

Уявіть, що інші люди дивляться на талант цього митця, і їм стає не добре. На його фоні вони такі невдахи... А Бецалеїл дивиться на пишну одіж священника, на його величчю службу і з усіх сил намагається стати, як він; або слухає, як гарно співають левити, і рветься досягнути успіху у співі. Навколо так багато успішних людей, думає Бецалеїл, і ходить сумний.

А правда в тому, що Бог і не вимагає, щоб він був успішним у тих сферах, це не його покликання. Бог готував його до іншої справи, конкретної і теж важливої (бо в Бога немає важливих і неважливих справ).

Не підігруйте духові нашого часу. Не служіть ідолу успіху. Не виставляйте напоказ свої досягнення, щоб позмагатися з іншими. Цей дух настільки захопив людей, що вони імітують свій успіх, щоб не здаватися на фоні інших невдачами.

Може, ви почуваетесь сьогодні таким невдахою. Тоді саме час для поспілкуватися з Богом наодинці. Місце, де можна побути наодинці з собою і з Богом, – це ваша таємна молитовна кімната. Саме тут можна дізнатися, чого Бог очікує від вас. Тут вам відкриється Його воля. Тут Він наповнить ваші серця миром, радістю і любов'ю.

Вам не треба бути, як всі. Бог не вимагає, щоб ви у всьому досягали успіху. Ви маєте знати, що Бог визначив для вашого життя, які справи маєте зробити ви, поки не підете з цієї землі. Ваша ціль – не рівнятися на всіх, а догодити Богу.

Знайдіть своє покликання. І будьте вірними Богові в ньому.

Олександр ГЕНІШ.

ХВІСТ ЧИ ГОЛОВА

«Тому Господь відітне в Ізраїлі голову і хвіст, пальму і тростину в один день. Голова – це старійшини і знатні особи, а хвіст – лжепророки, які навчають беззаконня» (Ісаї 9:13-14 СУВ).

«... Хвіст – лжепророки, які навчають беззаконня». Зверніть увагу на порівняння духовних вчителів і наставників до хвоста.

Очевидно, що у світі тварин хвіст незамінний для опори, керування, знаряддя, комунікації. Більшість із тварин не виживе в диких умовах без нього.

Лжевчитель – це носій фальшивого богослов'я. Фальшиве богослов'я завжди викривлює життєві принципи, цінності, стандарти. Завжди.

Фальшиве навчання дієве – народ живе беззаконно і в цьому себе ще й майстерно виправдовує.

Цікаво, яку роль відіграють священники – православні, греко-католицькі, євангельські – у

тому, якими стали ми, українці, у ставленні до підкупу й хабаря, подружньої невірності, зневаги права власності і всіх інших видів беззаконня.

Так, ми не голова, але Господь карає хвіст однаково з головою – відтинанням. Якщо ми не виконуємо свою працю перед Богом. Якщо виконуємо негідно і якнайгірше.

Урок? Якщо ти – духовний вчитель чи послідовник Господній, то вірно тримайся Божого Слова та його керівництва у власному житті і вірно неси його далі.

Микола РОМАНЮК.

НАДЗВИЧАЙНЕ ЧЕРЕЗ ЗВИЧАЙНЕ

Павло пише листи конкретним церквам і навіть не здогадується, що пише Біблію.

Лука пише хронологічну історію про життя Ісуса для Теофіла і не здогадується, що пише Євангеліє.

Естер йде до царя, а за кадром через неї Господь спасає Свій народ.

Мудреці дарують подарунки для сім'ї Ісуса, а за кадром Бог через подароване золото дозволяє сім'ї Йосипа і Марії вижити в Єгипті.

Бог робить надзвичайні речі через посвяту звичайних людей у звичайних речах.

Назар САВЧУК.

ВІЙНА І ПОКЛОНІННЯ ІДОЛАМ

СТОР. 3

ДЖЕРЕЛО І КАНАЛ

СТОР. 4

TWR

ВИКІНЬ СКЕЛЕТ ІЗ ШАФИ

СТОР. 5

ХТО НАПИСАВ БІБЛІЮ?

СТОР. 7

ЄДИНИЙ ІСТИННИЙ БОГ

Скільки різних релігійних непорозумінь, поділів на деномінації і конфесії, скільки віросповідань існує у світі... І всі прагнуть довести, що саме їхня релігія чи віра правдива, а спосіб спасіння — найкращий.

Ще часто можна почути, що християнство та різні нехристиянські культури — це, фактично, одне і те ж, і між ними немає жодної різниці. Просто ми йдемо різними дорогами в пошуках одного й того ж Бога. Так думає дуже багато людей.

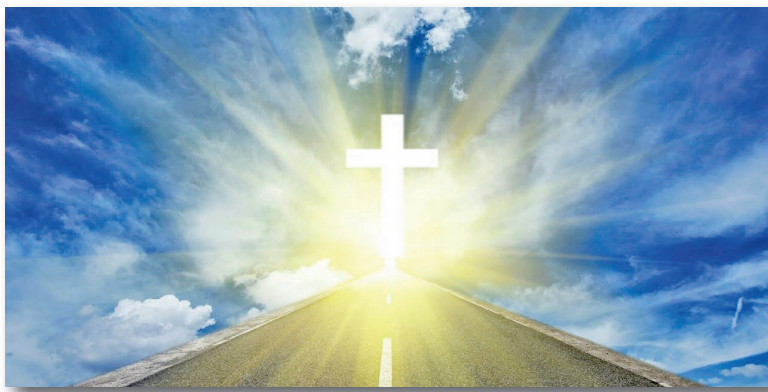
Але чи справді християнство та інші релігії — одне і те ж? Може, і справді є багато різних доріг, які ведуть до пізнання Бога? А якщо взяти до уваги ще й заяви різних екстрасенсів та парапсихологів, то невже сила, котрою вони хваляться, чимось відрізняється від сили, якою володіє Ісус Христос? Чи справедливо вважати, що саме християнство володіє винятковим правом на істину?

Дорожня карта

В одній із молитов до Небесного Отця Ісус промовив такі слова: «Життя ж вічне — це те, щоб пізнати Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його». (Івана 17:3). Зауважмо, це говорить Сам Ісус. В 14-му розділі цього ж Євангелія знаходимо ще одну рішучу і недвозначну Його заяву: «Я — дорога, правда і життя, ніхто до Отця не приходять, як тільки через Мене».

Коли ми подорожуємо, нам необхідна карта, яка вкаже правильну дорогу. Без неї заблукаємо. Нині такі карти замінили електронні навігатори.

Звісно, не всі дороги ведуть до Києва, як і не всі релігії ведуть до Бога. Є дорога правильна, але є й хибні, ті, що ведуть до загибелі. Магометани твердять, що їхня дорога до Бога — це Аллах, кришнаїти — що Кришна, буддисти вказують на Будду. У людей існує безліч богів. Та Ісус сказав: «Я

— єдина дорога до Бога».

Точнісінько так, як існує Бог, існує і диявол, який бажає все переплутати в людських серцях і тому створив те, що ми називаємо релігією. Релігія — це організована система, котру вигадали люди, це система приписів та обрядів, які встановили люди, часто самі не розуміючи того, що роблять. Але Святе Письмо говорить не про релігію, а про християнство, про Ісуса Христа. І немає іншої дороги, як Ісус.

Бог чи ідоли?

Нині багато хто вважає, що істина відносна, що її можна знайти скрізь і у всьому. Що багато шляхів ведуть до пізнання Бога, і тому існує багато богів. Їх стільки ж, скільки різних думок. Ісус Христос застерігає: ми повинні мати цілковиту впевненість у тому, що Бог, у Якого ми віримо, — це той єдиний правдивий Бог.

Вживаючи такі слова, як «єдиний», «правдивий», Ісус прямо вказує на те, що є неправдиві боги, ідоли. Нині чимало людей поклоняються давнім язичницьким богам, і так само спостерігається тенденція до поклоніння філософським ідеям. Ведуться розмови про космос, абсолют, ідеали, про про всевітній, вищий розум... Люди ставляться до філософських ідей так, ніби ці ідеї самі по собі і є якимись богами, і часто поклоняються розпливчастим, незрозумілим концепціям, які виражають складними словами. Ми чуємо розмови про те, що нібито Бог — це якась філософська ідея

чи сила. Ще гірше — багато стверджують, що оскільки людина є частинкою космосу, насправді вона і є богом. Найпоширеніше ідолопоклонство нашого віку полягає в тому, що людина поклоняється сама собі.

Ми багато філософуємо, дискутуємо і водночас все більше й більше відходимо від єдиного істинного Бога, що виявив Себе на сторінках Біблії. Ісус закликає покинути ідолів і служити живому, правдивому Богові.

Віра + пізнання

Але для того, щоб прийти до пізнання єдиного правдивого Бога, необхідно мати певні пізнання про Нього.

По-перше, потрібно вірити в те, що Бог — це живий Бог, а не якась абстрактна сила. Бог — це Особа, Котру ми повинні знати. Ми віримо не в космос, а в Бога, Який створив цей космос. Це Він сказав: «Нехай станеться світло» — і світло сталося. А оскільки Бог є Особою, ми віримо, що людина може мати особисте спілкування з Богом. Необхідно також взяти до уваги Божий характер. В 1 Івана 1:5 читаємо: «Бог є світло, і немає в Ньому жодної темряви».

Якщо ми поклоняємося Святому Богу, якщо молимося до Нього, то перш ніж схилитись перед Ним, пригадаймо, що Він — Святий, Всемогутній Бог. Він — життя та істина. Спробуймо щоразу, перш ніж схилити коліна у розмові з Богом, згадувати, що Він досконалий і праведний і одного дня прийде судити всевіт. Але, попри все вище перелічене,

Він ще є Бог любові. Його найбільше бажання — щоб людина визнала Його і відповіла тією ж любов'ю. Бог ставить перед людиною велике завдання: пізнати живого, правдивого, істинного Бога. Бог може бути пізнаний не завдяки філософії, не через містику (чи якісь вигадки), не внаслідок ходіння чи блукання багатьма дорогами. Бога можна пізнати через Ісуса Христа і лише через Нього.

Ще раз вслухаймося у слова Ісуса: «Життя ж вічне — це те, щоб пізнати Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його». Цю істину неможливо обійти, неприпустимо її проігнорувати. Саме тому Ісус сказав про Себе: «Я дорога, і правда і життя, до Отця ніхто не приходять, як тільки через Мене». Ісус є тією дорогою, котра веде до Бога.

Він Собою являє істину про Бога, і якщо ми не матимемо життя, котре пропонує Господь, ми ніколи не зможемо бути співучасниками Божого життя. Ми ніколи не зможемо пізнати Бога, минаючи Ісуса Христа. Неможливо отримати спасіння, минаючи Христа.

Проблема — не в браку знань, а в гріху

Людина живе без Бога не тому, що не має потрібної інформації. Причина не в цьому. Наше століття переповнене знаннями і різною інформацією. Щиро кажучи, часом ми губимося і не знаємо, що робити з тими накопиченими знаннями. Наша проблема не в браку знань, а в гріху. Усе ясно і просто.

Гріх розділяє нас з Богом і утримує від пізнання Бога. А Ісус Христос прийшов у світ для того, щоб усунути цю перешкоду гріха. Він зійшов на землю, щоб заплатити за наші гріхи і звільнити від жахливих наслідків. Він помер на хресті, щоб ми могли пізнати єдиного справжнього Бога. На третій день після розп'яття Він воскрес із мертвих, щоб дати нам право на вічне життя з Богом.

Він вмер, щоб ми жили

Дуже важливо зрозуміти наступне:

Ісус Христос дає нам життя вічне не тільки через пізнання Бога, ми знаходимо життя вічне через життя Боже в нас. Христос вмер, щоб ми могли жити вічно. Це дуже проста і коротка розповідь про любов!

А люди чомусь вперто продовжують філософствувати, шукати іншого шляху, що веде до Бога. Христос здобув спасіння для всіх людей, Сам Бог хоче, щоб усі люди спаслися, а якщо ви все ще не спасенні і навіть не знаєте, як спастися, то не погорджуйте Божими висніками, які вам свідчать про спасіння.

Не кажіть: «Я маю свою віру чи свою церкву!». Якщо ваша віра не спасає, а ваша церква не спрямовує вас до Спасителя, то з ними щось не так. Ви мусите пошукати благовісників, які скерують вас до живої води, до джерела правди.

Іншого шляху немає. Існує єдиний шлях, і цей шлях — Ісус Христос. Не витрачайте час на ходіння іншими дорогами. Не тратьте зусилля на вивчення людських праць, які, по суті, є плодом людської уяви. Ідіть до Бога шляхом, який Він Сам же і визначив, — через віру в Ісуса Христа.

«Життя ж вічне — це те, щоб пізнати Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його». Якщо ми знаємо посланого Богом Ісуса Христа, якщо віруємо в Нього, — ми стаємо дітьми Божими й усадковуємо вічне життя.

Якщо Ісус ще не став вашим Спасителем і Господом, помоліться просто вже:

«Небесний Отче! Дякую за те, що Ти дав мені життя і полюбив так, що все ще чекаєш на мене. Ти віддав за мене Свого Однородженого Сина Ісуса Христа як заплату за мій гріх. Сьогодні Твоє Слово промовило до мене, я каюся перед Тобою у всіх своїх гріхах і прошу: прости мені, увійди в моє серце і моє життя як Бог і Владика і дай сили жити праведно. Відтепер і навіки Ти, Ісусе, — мій єдиний Господь і Спаситель. Амінь!».

Олег КАРПЮК.
Пастор.

ВРЦІРО ОПРИЛЮДНИЛА ЗАЯВУ, У ЯКІЙ ЗАСУДЖУЄ РОСІЙСЬКІ ТЕРОРИСТИЧНІ АТАКИ В УКРАЇНІ

У відповідь на останні терористичні атаки росії в Україні Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій (ВРЦІРО) рішуче засудила ці дії та закликала до міжнародної підтримки України.

У контексті останніх подій Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій, яка представляє широкий спектр релігійних груп в Україні, включаючи християнські, юдейські та мусульманські спільноти, виступила з різкою критикою останніх терористичних атак, здійснених російською федерацією.

ВРЦІРО не лише засуджує ці дії, але й закликає міжнародну спільноту визнати росію державою-терористом. Рада також закликає до надання Україні додаткових засобів для захисту життя громадян, зокрема засоби протиповітряної

оборони та інше обладнання, необхідне для оборони країни та відновлення її територіальної цілісності.

Окрім того, ВРЦІРО звертається до Всесвітньої Ради Церков, Конференції Європейських Церков та інших міжконфесійних організацій з проханням розглянути питання про

притягнення російської православної церкви до відповідальності за підтримку агресії рф проти України та розпалювання міжнародної та міжконфесійної ворожнечі.

ВРЦІРО нагадує про історичний прецедент Голландської реформатської церкви, яка була засуджена за підтримку апартеїду та виключена із Всесвітньої Ради Церков.

ВРЦІРО висловлює свої співчуття українським родинам, які постраждали внаслідок цих терористичних атак, та висловлює подяку силам оборони України. Рада також закликає до молитов за український народ, аби Всевишній дав нам силу та духовну міцність для перемоги над злом.

VRCIRO.ORG.UA.

ПОНАД 500 ПРАВОСЛАВНИХ ТЕОЛОГІВ СВІТУ КРИТИКУЮТЬ «РУСЬКИЙ МІР» ПАТРІАРХА КИРИЛА

Близько п'ятисот православних теологів з усього світу висловили незгоду з концепцією «русского міра», яку пропонує патріарх Кирило, за словами релігієзнавця Людмили Филипович.

Вона зазначила також, що Томос про автокефалію Православної Церкви України, який підписав Вселенський патріарх Варфоломій, символізує новий етап у розвитку Церкви, включаючи можливість співслужіння з Константинополем та Олександрією. На думку Филипович, перехід церковних громад до Православної

Церкви України вимагає значних змін у свідомості людей, а також вирішення практичних питань, як от оформлення документів та перереєстрація громад.

Українська Православна Церква вже давно змінила назву, відмовившись від терміну «московський патріархат», але ще не повністю усвідомила свою українську ідентичність.

За словами Филипович, російська церква, підтримуючи режим путіна, відійшла від християнських цінностей. Вона критикує цю церкву за відсутність співчуття та бажання до миру, підкреслюючи, що понад пів тисячі православних богословів засудили патріарха Кирила та його концепцію «русского міра».

RISU.UA.

«У ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ ОКУПАНТИ СПРИЧИНИЛИ ГУМАНІТАРНУ КАТАСТРОФУ», - МЕР МЕЛІТОПОЛЯ ІВАН ФЕДОРОВ

У тимчасово окупованих районах Запорізької області спостерігається гостра нестача медичних препаратів та вакцин, що створює серйозну загрозу здоров'ю місцевого населення. Ця криза виникла внаслідок дій російських окупаційних сил.

У Запорізькій області, яка перебуває під тимчасовим контролем російських військ, виникла гостра проблема з доступом до медичних препаратів. Мер Мелітополя Іван Федоров повідомив про значну нестачу лікарських засобів у регіоні,

описуючи ситуацію як гуманітарну катастрофу.

За його словами, деякі імпортовані ліки повністю відсутні, а ціни за інші недоступні для більшості жителів. Особливо гостро стоїть питання з відсутністю обов'язкових дитячих вакцин, таких як БЦЖ та АКДС. Батьки вже більше пів року чекають на можливість вакцинувати дітей від туберкульозу.

Федоров також зазначив, що доступ до життєво необхідних ліків

проти серцевих, шлункових захворювань та гіпертензії обмежений і вимагає наявності рецепта. Отримати рецепт можна лише після довгого очікування в черзі до лікаря, а обслуговування в медичних установах неможливе без російського паспорта.

«Російські окупанти повільно вбивають і виживають наших людей на тимчасово окупованих територіях», — заявив Федоров, підкреслюючи серйозність ситуації.

NU.UA.

ВІЙНА І ПОКЛОНІННЯ ІДОЛАМ

Які наслідки ідолопоклонства? Чому в Біблії цей гріх пов'язаний із війною? Відповіді на ці запитання можна знайти в історії Божого обраного народу – Ізраїлю. Вони пережили не одну війну і ставили багато запитань.

Наприклад, Гедеон запитував в ангела Господнього, ховаючи від окупантів зерно в чавилі: «... якщо Господь з нами, то нащо прийшло на нас усе це?» (Суддів 6:13). Щоправда, трохи вище читаємо: «І сталося, коли Ізраїлеві сини волали до Господа про захист від мідянців, то Господь послав до Ізраїлевих синів мужа пророка, а він сказав їм: Так сказав Господь, Бог Ізраїлів: «Я Господь, Бог ваш!.. Не вшановуйте аморейських богів, що в їх землі ви живите. Та ви не послухалися Мого голосу!» (Суддів 6:7-10).

У контексті деякі аналогії можуть здатися болючими. Ми жодним чином не виправдовуємо російську війну проти України. Росіяни несуть повну відповідальність за свої дії, за зло і біль, які вони спричинили, і в результаті зазнають справедливого Божого покарання. І мова зовсім не про те, що Україні не потрібно всіма силами захищатися: потрібно!

Та, попри війну, інші гріхи, на жаль, не зникають. Тож заради збереження миру з Богом пропонуємо подивитися на власну поведінку і поведінку свого народу крізь призму Божого Слова.

Поклоніння ідолам призводить до Божої карі

«І буду судитися з ними за всю їхню безбожність, що вони покинули Мене, і кадили іншим богам, і вклонялись чинам своїх рук» (Єремії 1:16).

Бог однозначно називає поклоніння ідолам злом, беззаконням, негідним і неправедним вчинком. Коли ми залишаємо Бога, то починаємо шукати інший об'єкт поклоніння, і це призво-

порушенням прав інших груп, життєвому суперкомфорту, відчуттю власної величчї тощо. І Божя кара не забариться.

Повернімося до Біблії: Книга Суддів, а після неї й інші історичні та пророчі книги, чітко доводять: шанування інших богів, ідолопоклонство регулярно вело ізраїльтян до воєн, окупації, бідності й смерті.

Шойно народ увійшов до землі обітваної, Ісус Навин попередив: «І сказав Ісус до народу: Ви не здолієте служити Господеві, бо Він Бог святий, Він – Бог ревнивий. Не простить Він вашу провинну та ваших гріхів. Коли ви покинете Господа, і будете служити чужим богам, то

дять до Божого вироку. Наприклад, країни, які з Божої волі роками зростали економічно, здобули світовий політичний вплив, в якийсь момент можуть вирішити, що їхній рівень життя, повага до людини, достойні лідери – це результат власних зусиль, культури і спадщини. Тоді вони відсунуть Бога і почнуть поклонятися ідолам: гіпертрофованій свободі «від усього», правам певних груп людей із

Він від вас відвернеться, і спровадить на вас лихо, і вигубить вас, хоч перед тим Він робив добро вам» (Ісуса Навина 24:19-20).

Проте в Книзі Суддів читаємо, як часто ізраїльтяни відходили від віри в істинного Бога і починали поклонятися ідолам, тоді їх поневолювали сусідні народи, вони страждали, починали каїтися і просити Божої допомоги.

Бог допомагав, якийсь час ізраїльтяни жили мирно. Та шойно суддя помирав, як вони поверталися до ідолопоклонства – і цикл починався заново.

Світова історія свідчить про те саме. У Німеччині часів Другої світової війни винесли з церков Біблії і внесли «Майн кампф». Замість хреста місце в будинках молитви і в серцях та розумі німців зайняла свастика. Для багатьох із них Гітлер став важливішим за Ісуса. І як наслідок – приголомшливе падіння нацистської держави, саможубство Гітлера, суд над багатьма його прихильниками і наслідувачами, руйнування економіки й громадського укладу, довгі роки національного сорому.

Замислімося: чи не ставимо ми щось вище за Бога? Чи не ставить щось вище за Бога наш народ?

Поклоніння ідолам не приносить очікуваного

«А де ж твої боги, яких наробив ти собі? Хай устануть вони, якщо можуть спасти тебе в час твого лиха...» (Єремії 2:28).

Інколи ми мучимося в очікуванні Божої відповіді, не розуміючи, що відбувається у світі. Може навіть здаватися, що Бог нас ігнорує.

бо ми не отримуємо того, про що просимо. І ми починаємо шукати відповідей або порятунку у «замінників» Бога.

Але Слово Боже викриває ідолів у їхній неспроможності допомогти. Юдеї залишили Бога і повернулися обличчям до ідолів. Та ідоли ніяк не могли допомогти їм. «Бо дві речі лихі Мій народ учинив: покинули Мене, джерело живої води, щоб собі подовбати водозбори, водозбори поламани, що води не тримають» (Єремії 2:13).

Уявіть: ви хочете пити, але замість води п'єте солодку каву, кока-колу, суп, молоко. І так день за днем, місяць за місяцем. Спрага не втамовується, хоча рідини багато. Але це не вода. Можливо, ви й виживете, але здоров'я втратите дуже швидко.

Так само якщо замість спілкування з Богом ми намагатимемося задовольнити духовну спрагу за допомогою «замінників» Бога, то якість, мабуть, протягнемо. Але здоровими нас не назвеш – ми будемо повільно вбивати своє духовне здоров'я.

Ідоли не врятують від війни. Америка не врятує. Президент не врятує сам по собі. Армія сама по собі теж не врятує (хоча й може стати надійним інструментом в реалізації Божого плану). Діти не зроблять нас щасливими, самореалізація не дасть спокою, медицина не гарантує здоров'я...

Замислімося: чи не прагнемо ми чогось, але не від Бога? Чи наш народ не шукає чогось поза Ним?

Поклоніння ідолам вимагає покаяння

«І сталося тієї ночі, і сказав йому Господь: Візьми бичка з волів батька свого, і другого бичка семилітнього, і розбий Ваалового жертівника батька свого, а святе дерево, що при ньому, зрубай. І збудуєш жертівника Господеві, Богіві своєму, на вершці цієї твердині, у порядку. І візьмеш другого бичка, і принесеш цілопалення дровами з святого дерева, яке зрубаєш» (Суддів 6:25-26).

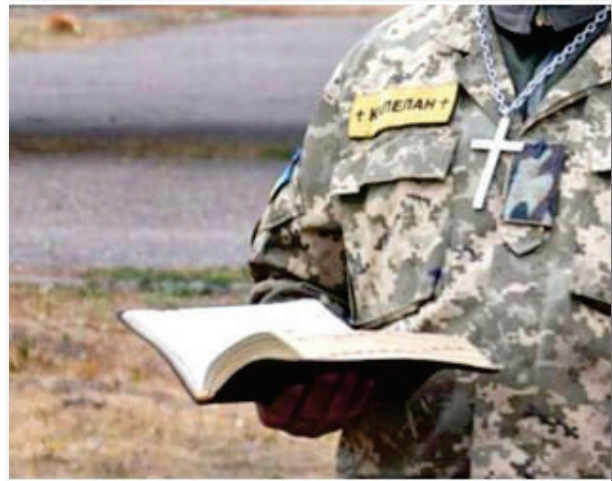

Перш ніж стати Божим інструментом звільнення ізраїльтян, Гедеон мав відкинути ідолопоклонство і поставити Бога на центральне місце. Як лідер народу, він також мав прибрати спокусу і можливість поклонятися ідолам одночасно з поклонінням Богові. Чи не тако-го Бог очікує і від нас?

Одним із лейтмотивів Старого Заповіту є Божий заклик до покаяння – не лише індивідуального, але і всенародного. Пророк Єзекиїль умовляв ізраїльтян: «Тому буду судити вас, доме Ізраїлів, кожного за дорогами його, говорить Господь Бог. Покайтеся, і відверніться від усіх ваших гріхів, і не буде вам провинна на спотикання! Поскидайте з себе всі ваші гріхи, якими ви грішили, і створіть собі нове серце та нового духа! І нащо маєте померти, Ізраїлів доме? Бо не жадаю Я смерті помираючого, говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» (Єзекиїля 18:30-32).

Досконалий і справедливий Бог ще й Бог милосердний. Він не хоче смерті грішника, навіть якщо той відкидає Його. І нині багато людей рятуються від смерті й отримують ще один шанс на покаяння. Бог не радіє горю тих, кого Він карає за гріхи та ідолопоклонство. Він дає шанси і окремим людям, і цілим націям. Єдиний шанс уникнути Божого покарання – це покаятися, відвернутися від своїх злочинів і отримати від Бога нове серце.

Замислімося: за що нам треба покаятися перед Богом? За що мав би покаятися наш народ?

Поклоніння ідолам унеможливлює спасіння

Ми не приносимо дітей у вогню жертву Молоху (хоча варто згадати про аборт) і пиріжків богині неба не печемо. Але, може, деякі наші біди – це наслідок відкидання Бога, Який робив нам добро, і служіння якимось ідолам? І, може, варто відмовитися від цих ідолів і примиритися з Богом? Кожному зокрема і нації загалом.

Покаяння перед Богом неможливе без визнання жертви і воскресіння Ісуса Христа. Божий Син прийшов на землю заради того, аби дати людству прямий доступ до Бога-Отця; через визнання власної гріховності, покаяння і віру ми отримуємо право на вічне життя в Божій присутності.

Потрібно повернутися серцем до Господа Ісуса і прийняти Його жертву за хресті Голгофи. Помоліться разом із нами: «Господи Боже! Я визнаю себе грішником перед Тобою і каюся у всьому злі, яке живе в мені і віддаляє мене від Тебе. Прости мені й очисти мене. Дякую за те, що на Голгофському хресті Ти прийняв кару за мій гріх, помер і воскрес, щоб дати мені надію на вічне життя. Відтепер пануй у моєму житті як мій Бог, Владика і Спаситель. Амінь».

ДЖЕРЕЛО І КАНАЛ

Карго-культ з англійської мови дослівно перекладається як «поклоніння вантажу». Цей культ виник на Меланезійських островах — сукупності островів у Тихому океані на північний схід від Австралії. Аборигени вірили, що блага цивілізації створили для них духи предків. Але білі люди нечесним шляхом привласнили більшу їх частину.

Цей культ набув особливого розвитку в роки Другої світової війни під час Тихоокеанської кампанії США проти Японії. Тоді на островах Меланезії відкрилися американські бази, куди часто прилітали літаки і вивантажували різне продовольство. Звичайно, військові щедро ділилися з острівтянами.

цивілізованих, хоча і в модифікованому вигляді.

Елементи карго-культу поширені і серед християн. Коли люди думають, що певними церемоніальними діями можуть привабити або відвернути Боже благословення. Це стосується віри в забобони, у святую воду і в обереги — речі, жодним чином не пов'язані з реальністю.

Синдром Самсона

Звернемося до Книги Суддів 15:9-19. Самсон — чоловік, який володів надприродною фізичною

силою. У нього був конфлікт з филистимлянами, тож вони шукали його, щоб помститися. Самсон заховався біля одного з юдейських міст. Филистимляни прийшли великим табором і сказали: «Якщо не видасте нам Самсона, ми тут усіх переб'ємо!». Містяни пішли до Самсона і кажуть: «Ти нас всіх підставив. Мусимо віддати тебе филистимлянам!». — «Добре, зв'яжіть мене і віддайте, тільки не вбивайте». Коли филистимляни отримали зв'язаного Самсона, то почали радісно кричати. Але на наторея зійшов Божий Дух, він легко розірвав шnurки, підібрав із землі осячущу щелепу і став лупити ворогів направо і наліво. Це при тому, що вони ж були озброєні. І коли рештки филистимлян втекли, Самсон сказав: «Який я молодець! Тисячу людей поклав одною щелепою!». І назвав те місце Рамат-Лехі,

тобто «Пагорб щелепи».

І тут є цікавий момент. Саме тоді, як Самсон себе похвалив, йому раптово стає дуже важко — він починає знемагати від сильної спраги. Я думаю, що під час битви Божий Дух тримав його в тонусі. Перебити тисячу чоловік — це неймовірне виснаження, зневоднення організму... Але коли чоловік приписав перемогу собі і не віддав слави Богу, то Дух відступив і Самсон в одну мить відчув слабкість. Тоді він визнав і сказав: «Боже, це ж Ти дарував мені перемогу!». Бог почув молитву і відкрив джерело, Самсон напився і назвав його Ен-Гакоре («Джерело Того, Хто Кличе»).

Поширена помилка

Це історія не просто про перемогу Самсона над филистимлянами, а про те, як людина переводить погляд із себе, зі своїх можливостей на Бога. Тут ясно показана помилка, яку ми часто робимо. Ми плутаємо причину і наслідок, підмет і присудок, джерело і канал. Самсон був упевнений, що саме завдяки його вмінням і здібностям, завдяки шматку кістки, яку знайшов на землі, він зумів здобути перемогу. Але врешті зрозумів, що все це було від Бога і Його силою.

У своєму Другому посланні апостол Петро пише, що все, необхідне для благочестивого успішного християнського життя, дає Бог (2 Петр. 1:3). Бог не сказав: «Я тобі дещо дам, а все решту ти вже якось сам постарайся здобути». Він дає все! Бог є Джерелом всякого доброго дару. Яків це підтверджує: всякий добрий дар походить від Бога (Як. 1:17).

Коли підвищили зарплату, коли шлюб щасливий, коли успішно пройшла операція — це все від Бога. Ми часто плутаємо і приписуємо людям джерело благословення. Ми стаємо послідовниками карго-культу, думаючи, що заслужили все власним благочестям.

Коли апостоли Петро та Іван уздоровили хворого з народження чоловіка, люди збіглися і почали захоплюватися: «Які ви святі, які ви духовні, які обдаровані!». Але Петро сказав: «Хвилюючись! Не дивіться на нас, ми

не власними силами це зробили. Це абсолютно не наша заслуга! Ми зробили це іменем Ісуса Христа!». Апостоли намагалися пояснити, що вони — лише канал, але Бог — джерело.

Ключова роль

Наші сили і благочестя теж мають значення, але ключову роль відіграє Бог. Апостол Павло навчає у Посланні до коринтян: той, хто садить, і той, хто поливає, — ніщо. Як так? А так. Якби ми не посадили картоплю, чи вироста б вона? А якби город не поливали?

При цьому Біблія каже, що все це не має визначального значення. Визначальне значення має Бог, Який зрощує. Хто контролює увесь той процес, коли одна клітина ділиться на дві, дві на чотири, чотири на вісім, вісім на шістнадцять, шістнадцять на тридцять дві і так далі? Хто провокує ці процеси, хто робить, щоб рослини виростили, множилися і плодоносили? Ми лише взяли картоплю, закопали її, час від часу поливали, а потім викопуємо десяць! Це зробив Бог — без Нього нічого б не було!

«Яка дорога Твоя милість, о Боже, і ховаються людські сини в тіні Твоїх крил: вони з ситості дому Твого напоюються, і Ти їх напуваєш з потока Своїх солодоців, бо в Тебе джерело життя, в Твоєму світлі побачимо світло!» (Пс. 35:8-10).

Благословення можуть приходити до нас через різні канали. І є спокуса вирішити, що весь секрет — у каналі. Ми думаємо: який класний канал! Яка добра людина!

Уявіть, що у вас є спонсор, який жертвує вам щомісяця, скажімо, 4000 грн. І тут він раптом каже, що більше не може вас підтримувати. Якою буде ваша реакція? Ви вже звикли до цього і сприймаєте як належне, розраховуєте на ці кошти. Ви можете навіть образитися на цю людину. Забуваючи, що вона тільки канал, а джерелом цих фінансів був Бог.

Інший канал

Ми можемо прив'язатися до певного місця роботи. І сприймати його як джерело свого прибутку. Але це, знову ж таки, канал, а не джерело. І якщо якийсь канал пересихає, це ще

не значить, що пересохло джерело.

Можливо Бог перекрив один канал, щоб відкрити його в іншому місці. Бо ти почав занадто до нього прив'язуватися, почав молитися каналу, просити в каналу, замість того, що звертатися до Джерела! Ти придумав такий собі карго-культ і замість того, щоб надіятися на Бога, надієшся на себе, на людей, на обставини.

Ілля сидів біля потоку Кедрон, пив звідти воду, а ворони приносили м'ясо. Але одного разу потік висох, тому що три роки не було дощу. Що ж тепер робити? Як вижити? Але Бог відкриває для Іллі інший канал — Він посилає його до вдови. Бог каже: Я закрав цей потік, але не припинив тебе благословляти. Просто Я хочу благословляти тебе іншим методом. І через новий канал Бог благословляє вже не тільки пророка, а й бідну вдову, яка ледь не вмерла з голоду зі своїм сином.

«Наді Ізраїлева, Господи, посоромлені будуть усі, хто Тебе залишає! Ті, що Мене покидають, на піску будуть списані, бо вони покинули Господа, джерело живої води» (Єр. 17:13). Ще у другому розділі Книги пророка Єремії Бог каже про два зла, які зробив ізраїльський народ: покинув Його, джерело живої води, і зробив собі «канали», водозбори, які не тримають води. Цими водозборами можуть бути сім'я, друзі, церква, держава... Біблія каже: не боготвори канал, не зацклюйся на каналі, не поклоняйся каналу, не надійся на канал. Дивися на Бога! Тому що Він є Джерелом.

Пересох канал — ну і добре. Бог ніколи не пересихає. Якщо Він захоче тебе благословити, то знайде тисячу способів, щоб це зробити. Навіть якщо всі канали пересохнуть, Він скаже вдові, яка буде тебе годувати. Надійся на Бога, і твої благословення ніколи не зміліють. Не тримайся за канал, якщо він пересох. Якщо кінць здох, злязь із нього. Не треба молитися за нього, підпихати, проголошувати... Треба шукати інший канал, через який у твоє життя виллється джерело радості й миру!

Валентин Ярошенко.

МУДРІ І БЕЗГЛУЗДІ

У притчі з 25-го розділу Євангелія від Матвія Царство Небесне порівнюється з десятьма дівами, що узяли світильники і зустрічають Жениха, Ісуса. Вони всі звали Його «Господом». У всіх були світильники, тобто світло. Це спосіб буття людей, які прийняли дар вічного життя. Мова не про людей, які ніколи не чули Євангелія і не визнавали свою віру в Ісуса. Чим же відрізнялися мудрі від нерозумних? У нерозумних були тільки світильники. А в мудрих були посудини із запасом оливи, щоб підтримувати вогонь у світильниках. Опівночі пролунав вигук: «Ось жених іде, вийдіть назустріч йому». Але світильники нерозумних почали гаснути. Вони сказали мудрим: «Дайте нам вашої оливи, бо світильники наші гаснуть» (в. 8). А мудрі відповіли «А як і нам, і вам не стане? Ідіть краще до продавців та й купіть собі» (в. 9).

Мудрі діви сказали ключові слова цієї притчі: «Ідіть краще до продавців та й купіть собі». Уявіть собі: десять дів, п'ять мудрих і п'ять нерозумних, входять у магазин. Нерозумні підходять до прилавка, дістають гроші і кажуть продавцеві: «Дайте мені, будь ласка, он той світильник. Я хочу бути спасенною. Я не хочу піти в пекло. Хочу бути благословень Божих». Кожна з них відходить від прилавка зі світильником, що горить, і каже: «Дякую, Боже. Я спасенна!».

Мудрі підходять до прилавка і дістають усі гроші з гаманців. Вони продали все своє майно і принесли всі гроші від продавця і всі заощадження. І кажуть продавцеві: «Тут усе, чим я володію, кожна копійчина мого статку. Більше в мене нічого немає! Дайте мені, будь ласка, он той світильник, а на гроші, що залишилися, дайте оливи, щоб він горів».

І кожна з них йде зі світильником і з великою посудиною з оливою.

Різниця в тому, що мудрі віддали все своє життя, а нерозумні придбали лише те, що вважали за необхідне для спасіння. Частина свого життя вони залишили собі. Хоча вони пішли зі світильником, що горів, і всі бачили їх світло, світильник не догорів до кінця. У притчі їх світильники почали гаснути опівночі. У найтемнішу годину, коли скорбота досягла свого апогею, вони не змогли вистояти. Ось чому Ісус часто каже: «Хто ж витерпить до кінця, той спасеться».

Нерозумні діви негайно ж пішли купити оливи, але доки вони були відсутні, прийшов Жених. Мудрі були готові, увійшли з Ним на шлюбний бенкет, і двері за ними зачинилися. Повернувшись, нерозумні почали кричати: «Господи! Господи! Відчини нам!» (в. 11). Але Він відповів їм і сказав: «Істинно кажу вам: не знаю Я вас» (в. 12).

І знову Господь говорить про те, що не знає тих, хто визнавав Його панування у своєму житті, але не віддав свого життя повністю. «І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний» (Матвія 10:38).

ЧОГО НАВЧАЄ ВОДОХРЕЩА

У часи Івана Хрестителя хрещення звершувалося як свідчення про покаєння, як знак усвідомлення та символ очищення гріхів.

«Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб хреститись від нього. Але перешкодив він йому й говорив: Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене? А Ісус відповів і сказав йому: Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду. Тоді допустив він Його» (Матвія 3:13-17).

Головне послання світу залишається незмінним: покаєння і переміна способу життя. Поставимо собі запитання: «Як і коли я переживаю періоди покаєння і пробудження?».

Ми можемо бути голосом Божим сьогодні, щоб сповіщати: «Готуй дорогу для

пробудження, бо наблизилася Царство Небесне!».

Той, хто не знав гріха, став серед людей, які не знали праведності. Хрещення Ісуса Христа навчає нас стояти близько біля людей, ототожнювати себе з ними, щоб служити їм.

ВИКИНЬ СКЕЛЕТ ІЗ ШАФІ

Історія виникнення фрази про скелет у шафі пов'язана з медициною. У Великобританії до середини XIX ст. лікарям не дозволяли працювати з мертвими тілами. Єдиними доступними для розтину були тіла страчених злочинців. Зазвичай їхні скелети використовували для дослідницьких цілей. Але тримати їх у видимих місцях було заборонено. Тому їх ховали від сторонніх очей у шафах.

Скелет у шафі – це вираз із глибоким духовним змістом. Якщо скелет знайдуть, це завдасть шкоди репутації людини, яка його зберігала.

А якби ми змогли зазирнути в духовні шафи віруючих, що б ми там знайшли? Якби всі наші таємні думки і гріховні вчинки стали відеозаписами? І всі би дізналися, що ми дивимося в інтернеті, як спілкуємося поза церквою, вдома з дітьми, чоловіком чи дружиною, як насправді ведемо свій бізнес, які стосунки маємо до шлюбу чи поза шлюбом... Якби все це раптом стало видимим, чи змогли би ми співіснювати в одній громаді? Чи могли б дивитися одне одному в вічі?

Портрет духовно мертвого

Скелет – це колишній труп, який зотлів, залишилися самі кістки. І Слово Боже порівнює грішників саме з мертвими людьми: «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у пожадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші» (Ефесян 2:1-3); «Але ви не так пізнали Христа, якщо ви чули про Нього, і навчилися в Нім, бо правда в Ісусі, щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в зваблених пожадливостях» (Ефесян 4:20-22).

Термін «зотліває» описує мертву людину, яка розкладається, і це супроводжується характерним запахом. Павло описує складові цього запаху: «І ви поміж ними ходили колись, як жили поміж ними. Тепер же відкиньте і ви все оце: гнів, лють, злобу, богозневагу, безсоромні слова з ваших уст, не кажіть неправди один на одного, якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками, та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її» (Колосян 3:7-9). Ось характерні ознаки запаху мертвої людини... І чому тоді від багатьох із нас досі так тхне? Хіба ви ніколи не гнівалися, не лютували, не обманювали? А як стосовно безсоромних слів, відео і фото? Безсоромних стосунків? Чи це не той самий скелет у шафі?

Біблія детально описує портрет духовно мертвої людини: «перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього» (Галатів 5:19-21). Порівняйте цей список з текстом з Послання до колосян.

Дехто скаже, мовляв, без цього жити неможливо. Ми критикуємо молодь за сережки і барабани, а заздрість, гнів і суперечки вважаємо за норму. Але це не норма. У тих текстах немає жодного слова про барабани і зовнішній вигляд. А як він закінчується? «Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадуть вони Царства Божого!». Скелети в шафі на небо не потраплять.

Хтось сказав, що це стосується лише невіруючих. А якщо ти віруючий перелюбник, то спасіння не втрапиш. Безглуздя. Ось що каже Павло: «І такими були дехто з вас, але ви

обмились, але освятились, але виправдалися Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1 Коринтян 6:11). Коли ти звільняєшся з духовного рабства, ти отримуєш силу перестати грішити. Бо гріх не дасть тобі потрапити на небо, як би ти себе не називав.

Що у шафі чоловіка за серцем Бога?

Кожна людина насправді зіпсована: «Людське серце найлукавіше над все та невігоїне, хто пізнає його?» (Єремії 17:9); «Зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстыдства, завидюще око, богозневага, гордощі, безум. Усе зле це виходить зсередини, і людину опоганює» (Марка 7:21-23).

Ви хотіли б зазирнути, наприклад, у «шафу» царя Давида, чоловіка за серцем Бога? (Дії 13:22). Як претензії можуть бути до такої людини? Та на порозі його дому бачимо пророка Натана. Він розповідає історію про багача, який забрав єдину овечку в бідного сусіда. Давид лютує: зничити кривдника! І раптом, наче сніг на голову: ти той чоловік, Давиде. «Хіттеянина Урію вбив ти мечем, а його дружину взяв собі за жінку. А його вбив мечем Аммонових синів» (2 Самуїла 12:3-10). виявляється, у «шафі» чоловіка за серцем Божим ховаються перелюб, брехня, вбивство.

Але ж ми не вбивці, скажете ви. Можливо. Але просто згадаймо, як на вбивство дивиться Ісус: «Кожен, хто ненавидить брата свого, той душегуб. А ви знаєте, що жаден душегуб не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1 Івана 3:15). А як він дивиться на перелюб? «А я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм» (Матвія 5:28). виявляється, з Божої точки зору ми всі – вбивці і перелюбники.

Прощення не анулює наслідків

Психологи твердять, що людина всередині добра. Але Біблія каже, що людина зіпсована зсередини. І найдивовижніше – Господь не гидує нами, Він продовжує працювати з нашими зіпсованими серцями, звільняти від наших «скелетів», і робить це дуже делікатно.

Чи хотіли б ви побачити вміст свого серця таким, яким його бачить Бог? Чи готові молитися: «Випробуй, Боже, мене і пізнай моє серце, досліди Ти мене і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злочу, і на вічну дорогу мене поправадь!» (138:23, 240). Чи готові до того, що Бог знайде скелети у вашій «шафі»?

Визнання Давида було коротким, але щирим: «Згрішив я перед Господом». І Бог протистав йому. Та наслідки гріха залишилися: «А Натан сказав до Давида: і Господь зняв твій гріх, не помреш! Та що ти спонукав зневаження Господа цієї річчю, то син твій, народжений тобі, краще помре» (2 Самуїла 3:13-14); «А тепер не відступити меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене, і взяв дружину

хіттеянина Урії, щоб була тобі за жінку» (2 Самуїла 12:10).

Прощає, а наслідки залишаються. Бо гріх завжди має наслідки. І прощення їх не анулює. Боже прощення вирішує питання по вертикалі: ти покався – Господь зняв твій гріх. Крапка. Але в питанні по горизонталі працює інший закон – невідмінний закон сіяння і жнив. «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може, бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Галатів 6:7).

Уявіть, що п'яному потяг відрізав ноги. Він може увірувати після цього. Бог простить, звільнить від алкогольної залежності і ніколи більше про гріх не згадає. Але ж ноги не виростуть. Це – наслідки гріха. Порнозалежний кається, а картинку все одно виникають в розумі... Вплив наркотиків не зникає автоматично після покаяння наркомана. Усе це наслідки. Закхей після увірування ходив від хати й до хати, повертаючи борги. Ми грішили в минулому, а наслідки в майбутньому доведеться розв'язувати самим. Бог замість нас не повертатиме борги і не проситиме прощення.

Звідки беруться «скелети»

Та повернімося до Давида. Звідки взагалі це жахіття з'явилося в «шафі» такого богобійного, чистого, гарного хлопця (1 Самуїла 16:12-13). Це не виникло нізвідки. Гріх росте. Іноді впродовж років. Цікаву послідовність змалював Яків: «Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною. Пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Якова 1:14-15). Від гріховної думки до скоєного гріха минає час. Вагітність триває 9 місяців.

Знаєте, де початок гріха царя Давида? У перемозі над Голятом. Бог зробив Свою справу руками Давида (1 Сам. 17:45-46). І що після цього співали дівчата, які вийшли зустрічати переможців? «І викрикували ті жінки, що грали, та й казали: Саул повбивав свої тисячі, а Давид десятки тисяч свої!» (1 Самуїла 18:7). Давид все прекрасно чув. Саме в момент найбільшого успіху сатана починає працювати над серцем Давида. Коли голова паморочиться від Божих благословень, сатана починає працювати над серцем. І лестили через уста ближніх. «І наказав Саул своїм рабам: промовляйте до Давида потику, говорячи: ось цар уподобав тебе собі, а всі його раби полюбили тебе, а тепер ти посвоячишся з царем» (1 Самуїла 18:22). Саул спокушує Давида. Це саме відбувалося з Христом у пустелі, коли сатана пропонував йому всі царства світу.

Пастка вибору

Христос вистояв, а Давид, на жаль, ні. «І його раби переказали ці слова Давидові, і ця річ була мила в Давидових очах, щоб посвоячитися з царем. І в недовгому часі...» (1 Самуїла 18:26) – щось трапилося. Давид потрапив у пастку. Якою була ціна нареченої? Смерть у крайній плоті 200 филистимлян. І Давид це зробив (1 Самуїла 18:27). Знаєте, що трапилося в той момент? Людське життя в очах Давида втратило цінність. Саме тому згодом йому так легко вдалося відправити Урію на той світ. Ось що робив Давид в землі филистимській, куди втік від Саула, – вбивав і нищив без жалю, «не лишав при житті ні чоловіка, ні жінки... і такий його звичай по всі дні, коли сидів на филистимській землі» (1 Самуїлова 27:11). Божа дитина в поганському середовищі – вбивця, брехун і лицемір. До речі, саме через ці криваві злочини Бог сказав Давидові: «Не збудуєш ти храма для Мого Імення, бо багато крові пролив ти на землю перед лицем Моїм!» (1 Хронік 22:8).

Сумна картина і в стосунках Давида з жінками. У нього вже є кохана дружина, Мелхола. Коли Саул їх розлучає, Давид йде у вигнання. І з'являється Авігаїл, колишня дружина Навала. Це ВПЖ – воєнно-польова жінка. Давид показав приклад. Кажуть, на війні без цього не обійдешся. Згодом Давид також стає царем. І той аморальний вірус, якого він підцепив на війні, залишився, і він «узав ще наложниць та жінок з Єрусалиму по виході його з Хеврону, і народилися Давидові ще сини та дочки» (2 Самуїла 5:13). Він вже має трьох дружин! І

невже забув Слово: «І хай не примножить він (цар) собі жінок, щоб не відступило його серце» (Повторення Закону 17:16). Він поводиться так, наче це його не стосується...

Ми теж можемо вважати, що якісь обставини дозволяють нам переступати через Божі заповіді. Ні, жодні обставини не дають такого права. Єдина причина, чому ми це робимо, – гріх. «Бо ти кажеш: бо багатий, і збагатів, і не потребу нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об'явлення 3:17). Коли Лаодикійська церква стала сліпою – до чи після увірування? Після. Це був її «скелет в шафі». Гріх має здатність прогресувати. І малесенький грішок згодом зруйнує цілком. «Погибелі передую гордіня, падінню ж – бундючний дух» (Приповісті 16:18). Це й трапилося з Давидом. Гріх почав його контролювати.

Ап. Павло, усвідомлюючи цю жахливу трагедію, викує: «Знаю бо, що не живе в мені, цебо в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не люблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Тож знаходжу закона, коли хочу робити добро, що зло лежить у мені» (Римлян 7:18-20). І далі говорить: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (7:24).

Сила пахнути, а не тхнути

Що звільняє від «скелета в шафі»? Народження в віруючій родині? Добрі діла? Налешність до церкви? «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого» (7:25), – підсумовує Павло. Тільки Христос звільнює від смертного тіла. Ось дві основні речі, які Він зробив на Голгофі:

– розв'язав проблему людського гріха в очах Божих, взявши наші гріхи на Себе і заплативши за них Своєю смертю (Римлян 5:8-10). Проблема гріха вирішена. Більше не треба платити за гріх власною смертю;

– зробив можливим відродження досконалої людини, якою її задумав Бог від початку. У духовно мертвому тілі народжується нова людина.

Дехто думає, що спочатку потрібно очиститися від усього старого, а вже потім іти до Христа. Але в людині немає сил на це. Лише завдяки вірі в Христа в естві народжується нова людина, здатна звільнитися від старої, скинути все лахміття і «зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Ефесян 4:24).

Через нове народження ми стаємо спроможними відобразити досконалі риси Божого характеру, а не диявольського. Отримуємо силу «пахнути», а не тхнути, як скелет: «Бо для Бога ми є ніжними пахощами Христа між тими, що спасаються, і між тими, що гинуть» (2 Коринтян 2:15). І тепер ми здатні отримати повну перемогу над гріховним «скелетом» з Послання до колосян – «скиньте з себе стару людину з її вчинками й зодягніться в нову, яка оновлюється для пізнання образу Того, Хто її створив...» (Колосян 3:9-10).

На жаль, багато віруючих продовжують ховати старе лахміття гріховного «скелета» у своїх шафах. Єдиний шлях цього позбутися – визнати наявність кожного без винятку гріха, покаятися і дозволити Ісусові забрати абсолютно все старе й зіпсоване зі свого життя. Це тривалий процес, але треба розпочати. Щиро поговоріть з Ісусом про вміст своєї особистої «шафи» і дозвольте Йому звільнити вас від старого «скелета».

Усе – задля майбутнього

Бог працював над серцем Давида до кінця його життя. Це складна історія, часом трагічна. Але все це – задля майбутнього. У Бога для Давида є майбутнє після воскресіння з мертвих. Про це Він каже так: «Я спасу отару Свою і вона не буде вже за здобич, і Я розсуджу між вівцею та вівцею! І поставлю над ними одного пастиря, і він буде їх пасти, раба Мого Давида, він їх буде пасти, і він їм буде за пастиря! А Я, Господь, буду їм Богом, а раб Мій Давид князем серед них» (Єзекіїла 34:22-24).

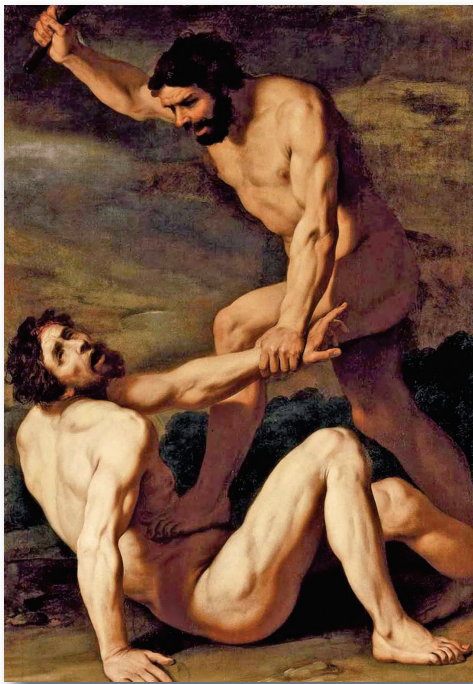
Після смерті на вас чекає майбутнє. З ким ви плануєте його провести? Якщо з Богом, то це можливо лише на Його умовах. «І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об'явлення 21:27).

Олександр ЧМУТ.

ЛИХОСЛІВ'Я ЯК СПОСІБ ЗДАВАТИСЯ КРАЩИМ

Коли люди починають змагатися, хто кого перечорнить, це відлунує пеклом. Відомі гучні скандали так захоплюють усіх, що суспільство розділяється.

Завдання всіх цих суперечок не в тому, щоб прийти до істини, це змагання, яка зі сторін обчорнить іншу сильніше. Хто в результаті цього втрачає? Усі. І це дієвий спосіб відвернути людей від якихось серйозних проблем.

Потрібно змагатися не в тому, хто кого сильніше обчорнить, а в іншому – хто краще побачить свої недоліки і попросить пробачення за них. У будь-якому конфлікті можна ефективно вплинути на одну зі сторін – на себе. На другу сторону ми вплинути не можемо. І треба розуміти, що є межа, яку переходити не можна, бо це, передусім, не корисно. І з якими би грубістю і лихослів'ям ми не зустрілися, це не привід переходити на ту ж лексику, ту ж манеру поведінки, ту ж істеричність та емоційність. Треба залишатися християнином.

Лихослів'я як інструмент для підняття власного рейтингу

Усім добре відомий епізод з Біблії про Каїна та Авеля. Обоє братів приносять Богові

жертву, але жертву Авеля Бог приймає, а Каїна – ні. У Каїна виникає почуття несправедливості, він бачить в Авелі джерело своїх невдач. І тому не просто заздрить братові, а жадає знищити, щоб потім на тлі, позбавленому конкурентів, самому здаватися кращим.

Дуже часто лихослів'я психологічно виникає саме на такому ж ґрунті. Для того, щоб здаватися кращим, хтось починає обмовляти іншого. Чому він так робить? У нашому занепадому світі це так працює: якщо ти когось лихословиш, ганьбиш, то значить, сам ти – кращий, гідніший.

Лихослів'я – це тонка пристрасть, яка має дуже багато складових. Насамперед це гордіня і самолюбність, бажання прославитися. По-друге, звичайно ж, заздрість до того, кого

ти лихословиш. І, нарешті, це та ненависть, якою закінчується Каїнів гріх, тобто це бажання смерті людини. Смерті якщо не фізичної, то моральної – хочеться зганьбити людину так, щоб її вже за людину не вважали.

Як боротися з лихослів'ям

Кожній пристрасті протистоїть певна чеснота. Пристрасті лихословити протистоїть уміння бачити в кожній людині добре. Так Христос побачив добре в Закхеї, якому ніхто й руки не подавав. І коли Він сказав: «Закхею, злізь скоріше, бо сьогодні Мені належить бути в тебе в домі» (Луки 19:5), душа Закхея відразу відігралася. І те добре, що побачив Христос у Закхеї, проявилось: «Половину добра мого я віддам убогим і, якщо кого скривдив чим, поверну вчетверо» (Луки 19:8).

Лихослів'я ж, звичайно, жодного зцілення душі не принесе.

Взагалі християнство стоїть на боці слабкого і сприймає гріх не як непоправну рису вдачі чи особистості людини, а як недугу, як хворобу, маючи на увазі, що кожна людину Бог створив для спасіння, а не для погибелі.

Петро КОЛОМІЙЦЕВ.

УКРАЇНСЬКІ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ЦЕРКВИ РОЗПОЧАЛИ РІК МОЛИТВИ ЗА МИР І ПЕРЕМОГУ

З настанням нового року Церкви України об'єдналися в молитві за мир та перемогу для своєї країни в часи випробувань і війни.

У ці непрості часи, коли Україна зазнає агресії з боку сусідньої держави, що призводить до руйнувань та страждань, віряни звертаються до молитви як до потужного засобу впливу на хід подій.

2024 рік постав перед Україною як час випробувань та важливих рішень. Країна переживає жорстоку боротьбу за свою незалежність, зіткнення з корупцією та ідеологічними викликами, включаючи просування гендерної та ЛГБТ-ідеології. Водночас Україна готується до можливих виборів президента та депутатів Верховної Ради, що може вплинути на майбутнє країни. Серед невизначеності та

викликів, що постали перед Україною, – ряд питань, зокрема коли закінчиться війна, хто зцілить рани народу, які лідери придуть до влади, які закони будуть просуватися, і як відбудеться відновлення та розвиток країни.

Церква відіграє ключову роль у пошуку відповідей на ці питання через молитву та духовне служіння. І вважає молитву одним із найсильніших інструментів, який дав нам Бог, для впливу на хід історії.

Вірян закликають до щирої та ревної молитви, щоб стати заступниками за свою країну, молячись за смирення, каяття, перемогу, мир та збереження життів.

Цілі року посту та молитви включають молитви смирення і покаяння, подяки Богу за Його милість, пошуку Бога в серцях українців, навернення до віри в Ісуса Христа, духовних змін, пробудження та знищення злих сил. Молитви за перемогу і мир охоплюють зруйнування ворожих планів, збереження життів, повну перемогу України, мудрість для військових лідерів, зцілення пораних, підтримку сімей загиблих, звільнення полонених та об'єднання світової спільноти проти агресора.

Молитви про відновлення та розвиток країни включають подяку за незалежність, відновлення інфраструктури, економічне зростання, вибори благочестивих лідерів, реформацію суспільства, Божий страх та мудрість для керівників, а також збереження сімейних цінностей.

Молитва про Христову Церкву включає єднання віруючих, ефективне капеланське служіння, підняття нових місіонерів, бачення сучасної України Божими очима, виявлення реформаторів у Церкві, реформування методів служіння та зростання місцевих церков.

sobor.com.ua.

УДІЛ НЕБАГАТЬОХ

Прийшовши на землю Ісус, Син Божий, кинув виклик князю цього світу і всім силам темряви.

Протягом життя ворог намагався звести і знищити Його різними способами, але Ісус переміг і дає привілей всім, хто прийняв Його, жити в цій перемозі.

Кожна людина яка приймає Ісуса і йде за Ним, стає світлом, яке темрява намагається погасити.

З 12 апостолів лише Іван помер своєю смертю, усі інші зазнали мук. Людина готова померти за когось лише тоді, коли це справді має сенс, і це говорить про глибину її переконань і правдивість віри.

Є гоніння зовнішні, від людей цього світу, і внутрішні – від релігійних людей. Але насправді це дія сил темряви через відкритих для них людей.

Саме про це говорить Ісус: «Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заповіді, то думатиме, ніби службу приносить він Богові!» (Івана 16:2).

«Кров мучеників – насіння християнства», – сказав Тертуліан. І це так, навіть смерть Божих послідовників слугує спасінню тих, хто стає свідком цієї смерті. Та й вся історія християнства засвідчує, що чим більше знищували християн, тим більше людей наверталися до Бога. Ті, хто спостерігав за їх мученицькою смертю, дивувалися глибоким миром на

обличчях катованих. І щось неймовірне відбувалося в їх серцях, а згодом багато з них самі наверталися до Ісуса, свого Спасителя.

Апостол Петро говорить: «Коли ж вас ганьблять за Христове ім'я, то ви блаженні. Бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий» (1 Петра 4:14)

Однак страждання за Христа – уділ небагатьох. У Филип'ян 1:29 апостол Павло підкреслює: «Бо вчинено вам за Христа добродійство – не тільки вимувати в Нього, але і страждати за Нього».

І лише справжні послідовники Христа спроможні йти за Ним до кінця, не полюбивши свого життя навіть до смерті, щоб отримати вінця життя (Об'явлення 2:10). Вони знають, що попереду – прекрасна вічність із Богом, заради Якого й віддали своє життя.

Оксана МАЛІЩУК.

ТОЙ, ХТО ОНОВЛЮЄ

У кожній речі є свій «термін новизни». Минає час, і новий предмет стає старим. Стосунки також мають свій «термін новизни». Романтичні побачення змінюються домашнім життям.

Ніщо в нашому світі не може бути постійно новим. Ніщо, але не ніхто. Бог відкривається в Біблії як Бог новизни: «І сказав Той, Хто сидить на Престолі: "Ось, творю все

нове!». І Він сказав мені: "Напиши, бо слова ці – істинні та вірні!"» (Об'явлення 21:5, переклад В. Громова).

У тексті йдеться про кінець часу, коли все буде змінено наново. Але здатністю відновлювати старе Бог володіє і зараз, і завжди. Він змінило старе серце на нове (див. Єзекиїля 36:26). Він здатний оновити сили (див. Ісаї 40:31), Він здатний вдихнути нове життя у втомлений шлюб (див. Ефесян 5:25-28).

Хай 2024 рік стане для вас роком оновлення!

ДАР ЛЮБОВІ

«І якщо роздам усе добро моє і віддам тіло моє на спалення, а любови не маю, то нема мені з того ніякої користі» (1 Коринтян 13:3).

Поговоримо про похвалу, точніше, про те, чому ми так рідко хвалимо своїх ближніх.

А хвалимо рідко ближніх через багато причин, одна з яких – наш егоїзм. Ми такі зайняті собою, власною персоною та своїми проблемами, що в нас просто немає часу на те, щоб поцікавитися справами ближніх. Ну, хіба що можемо знайти момент, щоб розкритикувати (обсудити) чиюсь поведінку чи трішечки (на якусь децицю) позаздрити чужому успіху. А на інше часу немає.

Крім того, багатьох із нас просто не привчили хвалити ближніх – такий наслідок чи то радянського, чи ще якогось виховання. Звичайно, виправляти, напоумляти треба,

проте не варто забувати й про похвалу: «Золоті яблука на срібному тарелі – це слово, проказане часу свого» (Приповісті 25:11).

Ще одна причина скупості на похвалу – ми

часто плутаємо похвалу з лестощами. А відмінність між ними суттєва і вона в мотивації, тобто тому, що рухає нами, коли ми говоримо якісь приємності певній людині чи групі осіб. Якщо це бажання догодити – це лестощі, якщо ж ми хочемо зробити щось приємне – це похвала чи просто добре слово.

Отже, виходячи з цього, можна дійти висновку, що основна причина того, чому ми так рідко хвалимо своїх ближніх, – у нас самих, а точніше, у браку любові.

В описі про остаточний Божий суд Спаситель каже праведникам праворуч від Свого престолу: «Істинно кажу вам: зробивши це одному з цих братів Моїх менших, Мені зробили» (Матвія 25:40). Мова загалом тут іде про конкретні справи милосердя, але слова розради, втіхи, похвали посідають у цьому списку заслужене місце.

Дехто може зауважити, що хвалити людину – це визнавати її певні заслуги, а якщо цих самих заслуг немає? Що тоді?

Усе дуже просто, добрих сторін ближніх ми не помічаємо, знову ж таки, через ті самі причини, через які ми так рідко хвалимо людей: егоїзм, звичка критикувати і брак любові.

Просіть у Господа дару любові, і, за словом Його, «буде вам дано» (Матвія 7:7).

Божий Син народився не в царських палатах. Немовля приймали убогі ясла в стайні для худоби. Мине зовсім небагато часу, і цар Ірод організує масове вбивство малих дітей, сподіваючись, що серед них виявиться новонароджений Цар. Перед цим масовим терором ангел явився Йосипові та повелів утікати до Єгипту, що й зберегло життя Ісуса.

Неприйняття Бога – досі одна з найбільших проблем людства. Його відкидають гріховним способом життя, порочними думками, словами, поведінкою та вчинками, ігноруванням євангельських істин... Відкидають як безбожні, так і формально побожні. І питання навіть не в тому, чи ходять люди до храму, чи звершують якісь релігійні обряди і святкують християнські свята, а в тому, скільки місця вони дають Йому у своєму житті.

Залиште нас у спокої

Апостол Іван говорить про Ісуса Христа як про Слово, зазначаючи: «До свого Воно прибуло, та свої відцуралось Його» (Івана 1:11). Як у давнину, так і сьогодні люди не готові поступитися власними поглядами, зректися елементарних зайвих речей, до яких прикипили серцем.

Про це яскраво говорить подія, яка сталася в Гадаринському краї. Ісус звільнив від демонічних духів двох чоловіків. Демони, які вийшли

НЕПРИЙНЯТТЯ БОГА

з них, увійшли у дві тисячі свиней, і ті кинулися з кручі в море й потонули. «І ось, усе місто вийшло назустріч Ісусові. Як Його ж угледіли, то стали благати, щоб пішов Собі з їхнього краю!» (Матвія 8:34).

Оздоровлення біснуватих їх налякало, а загибель свиней стурбувала. Жителі міста не захотіли мати нічого спільного з Ісусом Христом.

Коли нечестиві люди зіштовхуються зі святістю Бога, вони відчувають жах, бо Його присутність обов'язково витісняє все, що не відповідає Його природі. І коли грішник прив'язаний до матеріальних цінностей і вбачає в них сенс свого життя, то в нього виникає моральна дилема – вибрати

Бога чи речі. Здебільшого вибір роблять на користь статків, тим самим проганяючи Господа.

Дехто не може стерпіти Божої досконалості, праведності та святості, а тому воліє, аби його залишили у спокої. Можна прикриватися читанням Біблії, належністю до якоїсь християнської конфесії, служінням Богові чи жертвуванням на якісь релігійні справи, але насправді в стосунках із Ним показувати, що Бог – небажаний, бо спонукує залишити те, що важливіше за Нього.

Прогнати свиней

Покинути гріховне життя (прогнати своїх свиней) – це часто питання матеріальних втрат. Жителі міста

побачили Того, Хто має владу над нечистими силами і може повернути втрачений розум. І попросили залишити їх у спокої. Чи можна уявити собі страшнішу картину? Ісус Христос виявився непроханим гостем, і люди не хотіли, щоб Він їх тривожив. Їм не потрібні були ніякі зміни.

Іноді в християнстві спостерігається така ж картина – люди нібито й не проти Божої присутності і чудес, ніби й хочуть б, аби Він їх оздоровив, звільнив від депресій чи демонічних залежностей, але не готові платити ціну. І тим самим проганяють Його із власного життя, сім'ї, родини, громади тощо.

Згадана історія показує, що саме від бажання людей залежить присутність Господа в їхньому житті. Він силоміць не увірвався в місто. І коли вони попросили залишити їх, Він покинув цю місцевість.

Чи можна отримувати від Нього благословення, переживати відчуття Його присутності, коли своїми вчинками ми проганяємо Його? Риторичне запитання. Тому не варто дивуватися, що світ перетворюється на суцільне зло, що суспільство морально деградує, гріховність стає нормою життя, корупція та хабарництво процвітають, окультизм та ідолопоклонство набувають небачених раніше масштабів.

Чи є для Нього місце?

Колісь століттями ізраїльський народ чекав приходу Месії. Та за уявленнями людей роль та поведінка Спасителя повинні були бути іншими,

ніж в Ісуса. Коли Він на початку Свого служіння увійшов в синагогу і почав читати зі Святого Письма, а потім викривати їх, «всі в синагозі, почувши оце, переповнилися гнівом. І, вставши, вони Його вигнали за місто, і повели аж до краю гори, на якій їхнє місто було побудоване, щоб скинути додолу Його» (Луки 4:28-29). Особливо насторожує в цій події те, що там, де читалося Слово Боже, де була релігійна еліта, не знайшлося місця для Господа.

Проблема неприйняття Бога порушена також у посланні до Лаодикійської церкви, до якої Господь говорить: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зі Мною» (Об'явлення 3:20).

Господь наполегливо стукає до кожного, бажачучи бути почутим. Може, ми тривалий час відвідуємо храм Божий, читаємо Біблію, дотримуємося релігійних обрядів та ритуалів, проте давно не переживаємо моментів, які називаються «вечерею з Ним». Тому що ми не даємо Йому місця у своєму серці.

Він нікого не оминає стороною і чекає, поки Йому відчинять. І коли ми впускаємо Його, Господь приходиться і Своєю присутністю дає пережити неземні відчуття Своєї сили і слави. «Мають нори лисиці, а гнізда – небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити» (Луки 9:58), – так одного разу Господь відповів на сміливу заяву чоловіка про готовність йти за Ним.

Чи має де прихилити голову Ісус у вашому серці?

Гор Кроцук.

ХТО НАПИСАВ БІБЛІЮ? СВІТЛА МОЛИТВА НАДІЇ

Біблія складається з двох частин: Старого Заповіту і Нового Заповіту. Старий Заповіт утричі більший за об'ємом, ніж Новий Заповіт, і написаний він до Христа, точніше – до пророка Малахії, що жив у V ст. до Р. Х.

Новий Заповіт був написаний за часів апостолів – отже, у I столітті по Р. Х. Обидві частини органічно пов'язані між собою. Старий Заповіт без Нового був би незавершеним, а Новий Заповіт без Старого був би незрозумілим.

Якщо подивитися на перелік змісту (кожен Заповіт має свій власний перелік), то легко можна помітити, що обидві книги є зібранням окремих творів. Розрізняють три групи книг: історичні, повчальні і пророчі.

найрізноманітніші літературні жанри: історичні описи, поезію, пророчі писання, біографії і послання. Але в якому б жанрі не було написано твір, він присвячений одним і тим же питанням: хто є Бог? Хто така людина? Що Бог каже людині?

Якби автори Біблії записували лише свої думки про «вищу Істоту», вона, залишаючись, звичайно, цікавою книгою, була би позбавлена свого особливого значення. Її можна було б запросто поставити у книжковій шафі на одну полицю з аналогічними творами людського духа.

Але письменники Біблії неодмінно підкреслюють, що вони передають не свої думки, а лише записують те, що показав і сказав їм Бог!

Як приклад візьмемо книгу пророка Ісаї. Безперечно, пророк записав сприйняте від Бога, що, зокрема, підтверджує частий повтор наступних мовних зворотів: «Слово, яке було у видінні до Ісаї, сина Амосового» (2:1); «І сказав Господь...» (3:16); «І сказав мені Господь...» (8:1).

У шостому розділі Ісаїя описує, як сталося покликання його на пророче служіння: він бачив престол Божий, і Бог говорив з ним. «І почув я голос Господа, Який говорить» (6:8).

Чи може Бог розмовляти з людиною? Безперечно, інакше Він не був би Богом! Біблія каже: «Не буває безсилля у Бога ніяке слово» (Луки 1:37).

І що сталося з Ісаєю, коли до нього звернувся Бог?

«І сказав я: горе мені! загинув я! бо я людина з нечистими вустами, і живу серед народу також з нечистими вустами, – і очі мої бачили Царя, Господа Саваофа» (6:5).

Ісаїя не міг винести присутності Святого Бога – унаслідок гріха, який розділяє Бога і людей. Лише коли з нього була знята провина, він зміг сприйняти те, що говорив і показував йому Бог: «І торкнувся вуст моїх і сказав: ось, це торкнулося вуст твоїх, і беззаконня твоє вилучене від тебе, і гріх твій очищений» (6:7).

Гріх глибокою прірвою розділяв людину і Творця. Сама по собі людина ніколи не змогла би переступити її і знову наблизитися до Бога. Людина і не дізналася би про Нього, якби Бог Сам не здолав цю прірву і не дав людині можливість дізнатися про Нього через Ісуса Христа.

Коли Син Божий Христос прийшов до нас – до нас прийшов Сам Бог. Наша провина спокуюється жертвою Христа на хресті, і через спокитування знову стало можливим наше спілкування з Богом.

Не дивно, що саме Ісусу Христу і тому, що Він зробив для нас, присвячений Новий Заповіт, тоді як очікування Спасителя – головна думка Старого Заповіту. У своїх образах, пророцтвах і обіцяннях він вказує на Христа. Спасіння через Ісуса наскрізь проходить через усю Біблію.

Суть Бога не доступна нам як щось матеріальне, але Творець завжди може повідомити про Себе людям, дати їм відкриття про Себе, явити те, що приховане.

Ісаїя свою книгу починає словами: «Видіння Ісаї, сина Амосового, яке він бачив...» (Іс. 1:1). Укладачі біблійних книг надавали велике значення тому, щоб кожна людина зрозуміла: те, що сповіщається через них, походить від Бога!

От основа нашого переконання, що Біблія – це Слово Боже.

«Так, незабаром приходжу! Амінь! прийди, Господи Ісусе!» (Об'явлення 22:20).

Апостол вчить нас молитися словами, які практично ніколи не почуєш у молитвах: «Прийди, Господи Ісусе!». Ці молитовні слова є відповіддю на Ісусову обітницю: «Так, незабаром приходжу!».

Може, ви на самоті так молитесь? Навряд – молитва публічна здебільшого повторює ідеї молитви глибоко індивідуальної...

Може, нам тут настільки добре, що такі молитовні слова не здаються адекватними?

Може, наші стосунки з Господом Ісусом настільки формальні, що нас не вабить Його присутність?

А може, ми просто забуваємо чи недбало випускаємо таке чітке нагадування апостола, що Господь – у дорозі, головний життєвий Адвент розпочався одразу з Його вознесіння?

А може, ми глибоко в серці чи розумі – звичайні християни-язичники, які бояться такими словами «накаркати» – накликати на себе дострокову смерть?

Насправді ж це світла молитва надії: християнин, який любить Ісуса, живе твердою надією і саме тому так і молиться: прийди, Господи Ісусе!

Цією молитвою надії посвячений християнин утверджує свою віру в те, що:

- його спасіння – у Христі,
- саме Бог – Володар історії і всесвіту,
- його мета – зустріч з Ісусом, а не чергова позиція, мандрівка, якась велике придбання чи інше досягнення. Бо саме зустріч з Ісусом, а не фізична смерть, є фіналом життя християнина.

А ще це слова неймовірно втіхи – гряде наш Визволитель, Справедливий Суддя і улюблений наш Ісус.

Тому молимося: «Прийди, Господи Ісусе! Ми орієнтуємо своє життя на зустріч із Тобою! А поки чекаємо Твого повернення, будемо вірно виконувати місію й поклонання, яке Ти залишив Своєю Церкві – кожному з нас, для кого Ти – Спаситель, Господь і Володар! Амінь».

Микола РОМАНЮК,
Пастор.

БОГ З НАМИ І В ЧАС, КОЛИ ЛЕТЯТЬ РАКЕТИ...

Молитовний сніданок – це добра традиція об'єднувати різних людей на спільному майданчику, щоб шукати точки дотику, рухатися вперед і досягати успіху. І це з успіхом підтвердив перший Різдвяний молитовний сніданок для вдів, що відбувся 22 грудня в Боярці на Київщині з ініціативи координаторки служіння вдовам Департаменту жіночого служіння Української Церкви Християн Віри Євангельської Зої Виборної.

Священнослужитель, ієрей ПЦУ, настоятель храму Благовіщення Пресвятої Богородиці в м. Боярці Діонісій Лахтадир, привітавши присутніх, повів усіх у молитві за Україну, керівництво держави і керівників на всіх щаблях влади.

Заступниця Боярського міського голови Наталія Ульянова зокрема зазначила, що вкладати свою лепту у перемогу покликані всі. Хтось знаннями, хтось зброєю, хтось фінансами, хтось приготуванням їжі для військових, а хтось – молитвою, якої українське військо, нація і все наше суспільство дуже потребують. Наталія часто буває в гарячих точках, тому з перших уст знає про силу молитви на

війні. Там, на передовій, і її син, тому заклик Наталії до материнської молитви був особливо ревним.

Повітряна тривога пролунала саме під час молитви, але не тільки не налякала, а ще більше згуртувала присутніх у ревних благаннях. І організатори зрозуміли, що безпечнішого місця, ніж біля престолу Отця, немає. Бог з нами і в час, коли летять ворожі ракети. Він з нами...

Військовий запасу, капелан, переселенець з окупованої території Олександр Бортник розповів, як Бог допомагає і захищає там, на передовій. Він знає про це з перших вуст – його син теж військовий і має безліч свідчень про те, Бог надприродно зберігає життя. Олександр звершив молитву за українське військо та їх керівництво, присутні його підтримали.

Практичний психолог і капелан Наталія Бортник розповіла про капеланів та їх працю. І помолилася за капеланів України.

До речі, за участю Олександра і Наталії Бортників, Християнської служби порятунку та ГО «Happy family

– Щаслива родина України» 13-14 січня 2024 року відбувся ретрит для родин загиблих героїв, щоб надати їм духовно-психологічну підтримку.

Ольга Грицишина та Ігор Гринько, студенти Боярського фахового коледжу Національного університету біоресурсів і природокористування України, співом прекрасних українських пісень прикрасили програму молитовного сніданку.

Відповідальна за працю з жінками

у церквах УЦХВЕ східного регіону Київщини Ріта Федорчук поділилася з присутніми спогадами про свою зустріч з Богом, розповіла про особисте пізнання Його природи, Божу милість і благодать. І звершила молитву за вдів.

А завершили Різдвяний молитовний сніданок відомою різдвяною піснею «Нині радість стала» у виконанні сімейного дуету Сергія та Олени Озеруг.

ПРАКТИКА МОЛИТОВНОГО ЧИТАННЯ СЛОВА

Перед початком молитовного читання треба зробити все можливе, щоб відшукати внутрішню тишу: забути про буденні проблеми, відмовитися від тривоги і хвилювань. Усі думки мають бути звернені лише до Бога. Потрібно відчувати себе наодинці з Ним.

Перш ніж почати читати Святе Письмо, помоліться, щоб Бог «відкрив очі серця вашого» і дав пізнати Себе, відкрив Своє Обличчя у світлі віри. Моліться з упевненістю, бо Бог завжди посиляє Святого Духа тим, хто Його кличе з вірою, смиренністю та лагідністю.

Біблія, що лежить перед вами, – це

не звичайна книга: вона містить Слово від самого Бога, і через неї Бог хоче спілкуватися з вами особисто. Читайте обраний фрагмент уважно, повільно, кілька разів, намагаючись почути слова, що містяться в ньому, всім серцем, усім розумом, усім своїм еством. Фрази, які сподобалися, вивчіть напам'ять: вони стануть

їжею на шляху вашого життя. Зовнішня та внутрішня тиша має супроводжувати ваше читання та допомагати вам слухати.

Роздуми

Латинський термін *guminatio* означає «розжовування» і найкраще описує таке повторення прочитаного, яке можна порівняти з розжовуванням їжі. Ми подрібнюємо прочитане, розжовуємо його, щоб нам було легше відчувати та засвоїти Слово.

Роздуми підставляють життя під промінь світла, і в ньому висвічуються, наскільки моє життя перебуває у злагоді зі Словом. Читання ставить нас перед Словом як критерієм оцінки, еталоном, мірилом. Роздум дає Слово можливість проникнути в нас. Саме до цього Бог закликав Єзекіїля, звертаючись до пророка: «Сину людський, з'їж те, що перед тобою, з'їж цей сувій, а тоді йди й говори до дому Ізраїлю» (Єзекіїля 3:1).

Під час читання ми намагаємося увійти в біблійний текст та збагнути його таємний зміст. Роздумуючи, ми чинимо протилежним чином: робимо так, що Слово проникає в нас. І це Слово є Христос, це Слово є Хліб, який Він Сам переломив

для нас, як зробив це одного разу зі Своїми учнями в Еммаусі: «І так, починаючи з Мойсея, зупиняючись на кожному з пророків, Ісус пояснює тим двом Своїм учням те, що сказано про Нього в усьому Святому Писанні» (Луки 24:27).

Тільки коли ми «проковтнемо» біблійний текст, він стане джерелом молитви і споглядання.

Молитва згідно з Писанням

У минулому, можливо, у вас була звичка під час читання швидко переходити від одного вірша до іншого, доки не прочитаєте весь уривок Писання. Ймовірно, ви хотіли знайти основну думку уривка. Але приходячи до Господа за допомогою, не читайте швидко, читайте дуже повільно. Не переходьте від теми до теми, поки не відчуєте серцевину прочитаного.

Можливо, ви захочете взяти той фрагмент з Писання, який торкнувся вашого серця, і перетворити його на молитву. Молитва згідно з Писанням оцінюється не тим, скільки ви прочитали, а тим, яким чином ви це зробили. Якщо ви читаєте швидко, це принесе мало користі. Ви будете подібні до бджоли, яка ледь торкається

поверхні квітки. Натомість у цьому новому способі читання з молитвою ви повинні бути подібні до бджоли, яка проникає в глибину квітки. Ви занурюєтеся глибоко, щоб підібрати нектар у надрах.

Споглядання Бога через Слово

Джерело споглядання Бога – Слово Боже. «Нехай же мудрий не вихваляється мудрістю своєю... Але хай той, хто хвалиться, вихваляється ось чим: тим, що розуміє і знає Мене, що Я – Господь, Той, Хто творить милість, справедливість і праведність на цій землі, бо до подобості вони Мені!» (Єремії 9:23-24).

Предмет споглядання – не історія мого життя, не історія порятунку; предмет споглядання – Сам Бог. Звертаючись до Отця, Ісус такими словами говорить про споглядання: «Вічне життя в тому, щоб вони могли знати Тебе, Єдиного, Істинного Бога, й Ісуса Христа, Посланця Твого» (Івана 17:3).

Споглядати – це означає смиренно і безстрашно спрямовувати свій погляд на Бога, Який відкриває Себе в історії мого життя, освітленого Словом.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

КУДИ Я ЙДУ?

У давнину всі уявлення про походження і призначення людини зводилися до множинних міфів про богів і розповідей про героїв на кшталт Орфея чи Одисея, які наважилися зійти в царство тіней. Так, Платон згадує переказ про долю людських душ після смерті зі слів якогось Ера памфілійця: «Його було вбито на війні; коли через десять днів стали підбирати тіла вже розкладених мерців, його знайшли ще цілим і привезли додому, та коли на дванадцятий день приступили до поховання, то, лежачи вже на багатті, він раптом ожив, а оживши, розповів, що там бачив» («Держава», Книга X).

Уявлення, що не піддаються перевірці, живуть донині. Мені доводилося чути свідчення одного місіонера про екзотичну форму канібалізму в племенах Папуа – Нової Гвінеї. Коли помирала хороша людина, її тіло закопували в землю, а за тиждень відкопували, і кожен член племені, включно

з дітьми, мав скуштувати по шматочку. Можна лише здогадуватися, як впливав цей ритуал на стан фізичного здоров'я. Проте люди бачили в цій дії не загрозу, а захист. Вони вважали, що оскільки людина ця була злою, значить, у ній жив злий дух. Він залишає тіло і блукає околицями в пошуках жертви. Але

тих, хто причаститься тіла його колишнього житла, злий дух сприймає за своїх.

Скільки таких ірраціональних приписів можна почути, стикаючись з похоронними обрядами в наших більш-менш цивілізованих краях. І що до обов'язкових ритуалів, і що до того, що треба й чого не можна класти в труну. Ще існують календарні приписи – щодо ритуальних дій на третій, дев'ятий і сороковий день після смерті або щодо відвідування могил із мертвими тілами через тиждень після Пасхи. Міфологічні перекази та окультні практики, які ніяк не стосуються Біблії, настільки живучі, що навіть багато християн вважають їх біблійними. Що ж, відхід із життя – це велика таємниця. А нам так би хотілося контролювати таємниці. До цього, власне, і зводиться поняття окультизму.

Сергій ГОЛОВІН.

ВІРУЮ

№ 1 (300)
січень 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.